

som her foreligger, har foreslaaet at knytte den til Statsbanen ved Lunderskov, og med Hensyn til den vestlige Linie fra Langaa til Grindsted har foreslaaet Tilslutning ved Bramminge. Forholdet er her akkurat det samme. Naturligvis er det en lille Omvej, naar man skal til Esbjerg, men den er ikke for noget at regne, og man har under alle Omstændigheder den Fordel, naar man kommer over Bramminge, at saa kan man gaa hvorhen man vil, ellers skulde man til Esbjerg og tilbage igen for at komme Vest og Syd paa. Deri ligger vor Interesse i at gaa til Lunderskov.

Jeg omtalte ikke det indkomne Andragende i mit første Foredrag, men jeg skal nu gøre et Par Bemærkninger derom, da det ærede Medlem for Kolding (E. Sørensen) har omtalt det, uden at jeg dog skal komme stærkt ind derpaa. I dette Andragende indrømmes meget af, hvad der er sagt i det første Andragende, og det har man været nødt til at indrømme, for der er ingen fornuftige Mennesker, uden at de ville være nødt dertil. Men der er en Sætning i Andragendet, som jeg vil drage frem, idet man tillader sig at spille Advokat, om jeg saa maa sige, for de vestlige Sogne. De have ikke forstaaet, at det er i deres Interesse, at man skal gaa til Lunderskov. Andragerne sige, at „det er vor Overbevisning, at Beboerne i disse Sogne ville indrømme, at en Jernbane, der udmunder i Kolding, er til større Gavn, end en Bane, der udmunder i Lunderskov“. Det er altsaa deres Overbevisning, at disse Sogne indrømme dette, og at de, naar de gøre det, maa vise deres Interesse ved at støtte et saadant Foretagende. Nu ere Kendsgerningerne disse, at disse Mænd i Forening med nogle flere, som have underskrevet dette Andragende, i Begyndelsen af sidst afvigte November Maaned berejste alle disse Kommuner og havde Sammenkomster med alle disse Kommuners Sogneraad. De opfordrede til at slutte sig til Kolding-Linien og eventuelt at tegne Bidrag dertil. Men alle Steder fik de et bestemt afvisende Svar derpaa. Man vilde ikke en Gang eventuelt tegne Bidrag til Kolding-Linien. Og nu forbavser det mig noget, hvorfra disse Mænd have faaet den Overbevisning, at man vil have Kolding-Linien. Jeg synes, denne Overbevisning er bygget i Luften, og at der her er et Forsøg paa at vildlede Rigsdagens Opfattelse med Hensyn til Stemningen i disse Sogne. Kendsgerningerne forholde sig saaledes i den yderste Kommune, min Hjemsteds-

kommune, som jeg har fremstillet. Jeg var selv til Stede ved Mødet og ved, hvorledes det gik til. En lignende Modtagelse fik disse Folk i alle Kommuner. Saa er der selve Sagens økonomiske Side, bortset fra det omtalte Forhold med Hensyn til Landkommunerne. Den Mand, som er Formand i Udvalget, der arbejder for Lunderskovbanen, sendte den Dag, Andragendet indbragtes i Rigsdagen, et Telegram til mig om, at Ribe Amtsråd og Sognekommune ikke vilde yde Bidrag til Kolding-Linien, og han har endvidere i Dag sendt mig et Brev, som gaar ud paa det samme. For Sognekommunernes Vedkommende har jeg klart, hvorledes Stillingen er, for Amtsrådets Vedkommende foreligger der ikke nogen bestemt Udtalelse, men der foreligger en Udtalelse baade fra Amtsrådets Medlemmer og fra Stiftamtmanden i Ribe, som ogsaa direkte har opfordret Sogneraadene til af yderste Evne at arbejde for Lunderskovbanen, og der er ikke Sandsynlighed for at faa Amtsrådets Bidrag til nogen anden Linie. Det er hele Stillingen med Hensyn til Udsigten til at faa Penge til Kolding-Linien, og det er Stillingen med Hensyn til vore Interesser. Nu slaas der paa i Dag, og det synes mig, at det ærede Medlem for Kolding var inde paa det samme, at Kolding-Linien i Virkeligheden vilde komme flere Kommuner til gode end Lunderskov-Linien; men det er ikke Tilfældet. Lige det modsatte er Tilfældet. Jeg kender Forholdene paa disse Egne saa nøje, og der er ingen, der kan lære mig, i hvilke af disse Kommuner, der er det største Areal og det største Folketal. Vi maa, som sagt, straks skære den ene Mil af Kolding-Linien bort, denne Mil er væsentlig det samme, som det, hvormed denne Bane overskrider Lunderskov-Linien; saa er Banerne omtrent lige lange og omtrent lige dyre. Jeg antager, at dersom vi skulde den Vej, vilde Regering og Rigsdag sagtens tage den Stilling og sige: Vi kunne gaa den Vej, men saa lade vi Banen slutte ved Ejstrup i Stedet for ved Lunderskov. Men naar vi tage den sidste Mil bort, naar Kolding jo intet med Hensyn til den direkte Baneforbindelse til Kolding. Stillingen er i Virkeligheden den, at enkelte i Kolding By og Kolding Byraad have underskrevet begge Andragender, men navnlig den Mand, som var Medlem af Jernbanekommissionen, og andre Medlemmer af Kolding Byraad, staa i alt Fald som Underskrivere paa Andragendet om at faa Koncession paa Lunderskov-Linien, og foruden dem er der en eneste Kom-